

forslag forelægger den højtærede Minister paa ny Loven om Foranstaltninger til Bekæmpelse af smitsomme Plantesygdomme og Skadedyr, hvor der er indført en ny Bestemmelse i lige stik modsat Retning; thi der er nemlig indsat en Bestemmelse om Anmeldelsespligt, der har vist sig stærkt paakrævet, saaledes staa der i Motiverne. Med Hensyn til Udgifterne er Forholdet det, at i Loven om Plantesygdomme paahviler de Udgifter, der er forbundet med de paagældende Foranstaltningers Gennemførelse, Ejeren eller Brugeren eller Eksportøren. Hvorfor kunde man ikke i Loven om smitsomme Husdyrsygdomme indføre en lignende Bestemmelse? Jeg ser overhovedet ikke rettere end, at en stor Del af de uhyre Omkostninger — for 200 000 Kr. er selvfølgelig meget — hidrører fra, at Dyr lægerne i langt større Omfang, end det er nødvendigt, benytter Bestemmelsen i § 20 i den gældende Husdyrlov, hvorefter de faar 8 Kr. for hver halve Dag, de møder, og 16 Kr. for hver hel Dag. Men det er slet ikke altid, at denne Bestemmelse om, at det offentlige skal bære disse Udgifter, overholdes. Jeg ved i hvert Fald fra min egen Praksis Eksempler paa, at Dyr lægen har nægtet at nøjes med Honorar efter § 20, og derfor har der maattet sluttes særlig Kontrakt med ham, naar han skulde foretage Blodprøver i Besætninger, som der var Grund til at formode var kastesmittede. Og de Udgifter, der betyder noget, er jo hovedsagelig dem, der hidrører fra Blodprøver, der foretages for at undersøge, om Besætningen er kastesmittet; Udgifterne til selve Desinfektion og Renholdelse er ikke saa enorme, og de paahviler jo Ejeren. Der er ganske vist, saa vidt jeg forstaa det, en Bestemmelse i § 19, 2det Stykke, om, at mindre bemidlede kan faa disse Udgifter godtgjort, men i Almindelighed paahviler de jo Ejeren. Jeg har i hvert Fald haft smitsom Kastning i mine Besætninger nu i halvandet Aar, og jeg har ikke kostet Staten en Øre, og jeg mener heller ikke, jeg er berettiget til at kræve Godtgørelse af Staten for Dyr lægetilsyn og Desinfektionsforanstaltninger. Jeg synes, at det burde indføres som den almindelige Regel her, ligesom det er Tilfældet ved Bekæmpelsen af de smitsomme Plantesygdomme. Men det er jo ganske mærkeligt at se, at skønt det i 1920 fra alle kyndige Landmænds Side erkendtes, at den smitsomme Kastning var en Farsot, der økonomisk betød lige saa store og maaske langt større Tab for Landbruget end Mund-

og Klovesygen, saa stryger man nu uden videre de Kauteler, som Loven af 1920 indeholdt for Sygdommens Begrænsning, medens man opretholder dem for Mund- og Klovesyge, den jævnbyrdige Sygdom. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen i, at det burde overlades til Ejerne selv at søge at bekæmpe disse Farsoter, men paa den anden Side mener jeg rigtignok, at Samfundet har Interesse i, at Ejerne ikke ved hensynsløs og ufor-svarlig Handlemaade kan paaføre andre Landmænds Besætninger denne smitsomme Sygdom. Og der er jo ingen som helst Garant i den Ændring, som den højtærede Landbrugsminister har foreslaaet, for hvis nu en Ejer, som har Formodning om, at der er smitsom Kastning i hans Besætning, ikke anmelder det til Dyr lægen, altsaa ikke kommer under Tilsyn og ikke faar noget Forbud fra Landbrugsministeriet, ja, saa falder han jo ikke ind under Straffebestemmelserne, saa kan han uden at risikere Straf foretage de Handlinger, som forbydes her i Lovforslaget. Derved bliver det, hvad man i Juraen kalder en *lex imperfecta* og ikke en *lex perfecta*, for der er ikke nogen Retshaandhævelse.

Den eneste Ændring, der er udover, at Anmeldelsespligten og Pligten til at overholde Dyr lægens Forskrifter, naar der er konstateret smitsom Kastning, er strøget, er den, at det forbydes Ejeren i et af Landbrugsministeren nærmere fastsat Tidsrum „at sælge Tyre, Køer eller Kvier til *Levebrug* uden samtidig at meddele Køberen, at nævnte Sygdom findes i Besætningen, eller at fremstille disse Dyr til *Salg ved Auktion over sammenbragte Dyr*“. Der staa i den gældende Lov, at det er ham forbudt at sælge dem til andet end Slagtning, nu er der i Stedet for skrevet „til *Levebrug*“. Jeg formoder, at Meningen er: som Brugsdyr eller Avlsdyr. Hvorfor kunde der ikke staa dette, som jo er Meningen? Dette nye Substantiv „*Levebrug*“ er en sproglig Nydannelse, som jeg tror burde anmeldes til Fru Lis Jacobsen snarest muligt. Jeg har i hvert Fald aldrig truffet det før, og jeg kan ikke se, at det i Realiteten gør nogen Forskel, og det oprindelige forekommer mig meget klarere: at Dyrene ikke kan sælges til andet end Slagtning, uden at det samtidig meddeles Køberen, at nævnte Sygdom findes i Besætningen, for naar de ikke maa sælges som Brugsdyr, som Avlsdyr, saa er der begribeligvis ikke andet at sælge dem til end Slagtning. Saa er der den nye Bestemmelse, at Dyr fra